

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —

Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр

БРОЙ 32. У Новоме Саду, 28. Августа 1860. **ГОД. III.**

Коя су средства, да сва деца у школи мирна и пажљива буду? —

Свако обучаванѣ у нашої народной школи оснива се на сматрању, да тако деца оно што уче и науче, сасвѣмъ темельно знаю, и у животу сгодно употребити могу. Но тай начинѣ обучаваня само онда жельный плодъ принети може, ако у школи за време предаваня тишина и пажљивость влада, коимъ ће пакъ начиномъ учитель то двое одржати моћи ставля се овде :

1, Треба децу одма съ почеткомъ године, навикнути на миръ и пажню, а то ће се моћи са умереномъ строгошћу и правомъ мушкомъ озбиљношћу и са краткимъ бавленѣмъ око еднога предмета, особито при комъ самъ разумъ ради; ербо деца се не волю дуго бочати съ единомъ ствари, брзо в се насите, брзо имъ разумъ задрема, умори се, клоне; и онда нема ништа одъ науке.

2, Треба децу у ономъ обучавати, што имъ е мило и пріятно; зашт' зацело ће свако оно радо слушати и пазити, што воле. У оне пакъ предмете, кои су деци мили ал' само са обширности свое отужни, валя умешати честа питаня, да съ нѣима унилость съ деце оджене.

3, Нигда не валя у едно време два три предмета показивати; ербо деца су рада све уеданпутъ

видити, и то буде, ал' овлашъ, а одъ овлашногъ гледана, овлашно е знаѣ, а то е зло, горе скоро одъ никаквогъ. Зато и све оне ствари, кое би иоле пажню дечю на себе привлачиле, нужно е у онай ма са видика имъ уклонити, да тако единствено на оно, што имъ се показуе, пазе.

4, Треба децу у оногъ обучавати, што се слаже са ньювымъ душевнымъ снагама, што е природи ньюовой сходно, еръ само тако моѣи ће ону науку разумети, па оволети, и пазити. Ту юшъ много помаже красноречивость учителѣва.

5, Мирну и пажљиву децу треба у свачемъ одликовати, да се тымъ она несташна и ветреница, на миръ и пажню побуде. Догоди л' се да веѣа честь ученика клоне, и уленъи се; то одма валя употребити каква средства, коя би имъ унилость разтерала и ону дечю живость покренула, тако е гимнастика, поянѣ, приповеданѣ, загонетанѣ, и умне игре.

6, Настояти треба, да сва деца непрестано у послу буду, ербо онда неѣе быти места несташности. При препитиваню греба найпре задати питанѣ, пакъ казати, ко ће га решити, да тако сви мисле, „садъ ѣу я.“ — Наѣе л' се опетъ кое немирно и непажљиво, то га валя съ коюмъ пословицомъ, приповедкомъ ил' седењѣмъ на само казнити.

7, Гледати валя, да деца на брзо увиде плодъ пажљивости свое, а то ће быти, кадъ ихъ учитель наводи, да оно што науче, одма и употребе. Такоѣе добро е често имъ саветовати, да се свакомъ похвале, шта су лепогъ и доброгъ у школи научили; ербо то осимъ што има и другу свою добру страну, има и овде места, зашт' они, коима се дете похвали, хвале га (дете) юшъ веѣма, и оно се той хвали радуе, те се стара, да юшъ више научи, па тако веѣма и радие пази. —

М. Н.

Преподобнымъ.

Евангеліе одъ Мат. гл. 11. зач. 43.

Рече Господь своимъ ученикомъ: Вся мнѣ предана съть отцемъ моимъ: и никтоже знаетъ сына, токмо отецъ: ни отца кто знаетъ, токмо сынъ, и емуже аще волитъ сынъ Ѡкрыти. — Рече Господь своимъ ученицима: Све в мени предао отаць мой, и нико незна сына, само отаць: нити отца ко зна, само сынъ, и ако ме хоће сынъ одкрыти (казати.)

Прїидите ко мнѣ вси трѣждующїиса и швременїи, и азъ упокою вы. — Ходите къ мени сви кои се трудите и кои сте обременѣни, (обтерефени,) и я ѣу упокоити (одморити) васъ.

Возмите иго мое на себе, и научитеса Ѡ мене, яко кротокъ есмь и смиренъ сердцемъ: и швращете покой дѣшамъ вашимъ. — Узмите ярамъ мой на себе и научите се одъ мене; еръ самъ я кротакъ и смиренъ ердцемъ, и наѣи ѣете покой душама вашима.

Иго бо мое благо, и бремя мое легко естъ. — Еръ в ярамъ мой благъ, и бремя в мое лако.

Апостолъ Галаш. гл. 5. зач. 213.

Братїе, плодъ дѣховный естъ: любви, радость, миръ, долготерпѣнїе, благодать, милосердїе, вѣра, кротость, воздержанїе, на таковыхъ нѣсть закона. — Браћо! плодъ в духовный любовь, радость, миръ, трпѣнїя, доброта, милость, вера, кротость, уздержанїе: на то нема закона.

А иже Хрїстови съть, плоть распаша со страстима и похотми. — А кои су Хрїстови, распеше тело са страстима и желяма.

Аще живемъ дѣхомъ, дѣхомъ и да ходимъ. — Ако живимо духовно, духовно и да ходимо.

Не быкаимъ тщеславни, дрѣгъ дрѣга раздражающе, дрѣгъ дрѣгѣ забирающе. — Не тражимо таште славе, еданъ другога раздражуюћи, еданъ другоме заведећи.

Братіе, аще и вз падетъ человекъ вз нѣкое прегрѣшеніе, вы дѣховни исправляйте такоаго дѣхомъ кротости, блудый себе, да не и ты искѣшенъ будеши. — Браћо! ако и упадне человекъ у какавъ грехъ вы духовни исправляйте такоаго дѣхомъ кротости, чуваюћи себе, да и ты искушенъ не будешъ.

Дрѣгъ дрѣга тѣготы носите, и такъ исполните законъ Христовъ. — Еданъ другога теготе носите, и тако ћете испунити законъ Христовъ.

Милана.

Приповедка за младежь и родитель.

(Настављено.)

III.

О С В Е Т А.

После погребѣ добре супруге свое кнезь Браниславъ поврати се опеть у цареву войску. Милана проведе цело лето у жалости за своіомъ добромъ майкомъ сама у замку. Међу тымъ кнезь допадне лютыхъ рана, и мораде се са ратногъ позорія удалити. Прерану смръть добре майке оплакивающе сердце Миланино овымъ се догађаемъ іоштъ већма уцвили. Она е отца свогъ сама дворила, сама му безъ сва-

когь устручаваня ране привіяла, и надъ нѣмъ као анђеоs хранитель лебдила. Ту зиму проведе кнезь кодъ куће. Нѣму быяше врло тешко што своіой дужности за садъ немогаше одговарати. Милана е настоявала, да га развесели и време му прекрати. Выше пута кадъ е Браниславъ суморанъ покрай пећи седіо, Милана бы му при ѣрђеву свомъ седећи приповедала о добри дела свое матере, и казивала све што е одъ нѣ научила, и Браниславъ е са задовољствомъ слушао много коешта изъ живота свое покойне супруге што му дотле непознато быяше. Часъ бы опетъ Милана пытала отца за воена дѣла нѣгова и остальныхъ Србскихъ витезова. Међу приповеданѣмъ и запыткиванѣмъ послужила бы га по гдекадъ съ виномъ изъ сребрне чаше, кою е онъ одъ свога таста, дѣде Миланиногъ, некада на поклонъ добыо. Овымъ бы начиномъ Браниславъ непримѣтно дошао у разговоръ, забравіо бы на свою тугу, — и тако га цела зима у пріятномъ друштву са своіомъ ѣркомъ прође.

Пролеће наступи и чета кнежева, коя е изъ военогъ стана на зимницу кући одпуштена была, мораде опетъ на боиште полазити. Браниславу е было врло жао што ю ніе могао предводити; еръ оклопа ніе могао носити да рану на грудима непозледи, а мачемъ махати ніе смео, да другу рану, кою на десници имаѣшаше, неповреди. Чета се кнежева у Браниславцу сакупи. Сродници допрате любиме ердца свогъ. Кнезь ихъ све три дана почасти. Четвртый данъ одреѣенъ е быо за полазакъ. Браниславъ у войводскомъ оделу и са златномъ колайномъ на прсима, али безъ мача и оклопа изиђе на поляну, где войска у редъ ставлѣна на знакъ полазка изчекиваше. Првомъ и найстаріемъ чиновнику свомъ преда кнезь управу надъ свомъ четомъ и опомене войнике на храбрость, уредность и човеколюбіе. „Борите се противу непріятели како ла-

вови, а према миролюбивимъ житељима будите благи као яганци.“ — быяху речи, съ којима е кнезъ бегеду своју завршио. Садъ се изъ стотину грла заори: „Съ Богомъ, съ Богомъ,“ и чета се на предводителъво „ступай“ крене путъ ратнога позорія. Сузни благослови сродныхъ срдаца пратили су е, и самъ кнезъ пратио е своју чету очима, докъ годъ ние за гору заишла.

Целый тай данъ быаше кнезъ Браниславъ забринуть и невесео. После вечере сеѣшаше онъ замишлѣнъ у своіой соби на дивану. Време е было врло ружно. Страовита олуя бесвила е на полю, и валяла дрвлѣ и каменѣ. Милана напуни сребрну чашу съ виномъ и послуживши съ ньоме отца свога, посади се до нѣга и и проговори: Сладкій отаць! Ютрость е быо кодъ насъ старый Марко, кои е одпре у нашемъ двору живіо, и коега е кѣи Любича моя найболя другарица была. Покойна мати често ми е казивала да е Марко за младости врстанъ юнакъ быо, и да се свагда своіомъ према теби верношѣу одликовао. Молимъ те дакле приповеди ми штогодъ изъ живота Марковогъ, и кажи ми: зашто онъ и садъ не живи овде кодъ насъ?“

„Съ драге волѣ кѣри моя — одговори отаць — я ѣу ти све по реду казати. Добрый старина зато ме е данасъ походіо, што зна да ће ми тешко бити безъ моихъ войника. Онъ е доиста у младости своіой храбаръ войникъ быо. Но пре него што бы ти почео о нѣму приповедати, морамъ те упознати са еднымъ теби досадъ непознатымъ кнезомъ, а то е суседъ мой Страшимиръ, господаръ Брестовачкій, коега се двори са велике куле наше малко видити могу. Ты га као што рекохъ непознаешъ, еръ онъ мени нигда недолази. Насъ двоица провели смо младость заедно у двору светопочившегъ краля Стефана Дечанскогъ. Юштъ као детиѣъ быо е Страшимиръ несмотренъ, нагао, на-

прасить, и завидіо е свакоме, кои га е у чему годъ превазишао быо. Кадъ смо предъ кралѣмъ првѣй путъ вештину у владаню съ оружіемъ показивали, добьемъ я за награду мачъ съ позлаћенымъ држкомъ и надписомъ „за отличіе“ а Страшимиръ добые найманю награду, две сребрне надпетице. Изъ тогъ се у ердцу нѣговомъ заметне гадна мрвость према мени, коя е одъ дана на данъ све веѣма растла. Кадъ е после неколико година садашній царъ нашъ мене приликомъ кроваве едне бытке за храбрость мою одликовао, а Страшмира, за учинѣву неку погрешку збогъ ков у мало бытку неизгубисмо, явно изобличіо; тада се мрвость Страшимирова према мени претвори у заклето неприятельство. Онъ ми е у очи рекао: Осветићу ти се, па ма се непосветіо!“

„Тамо где се моя область са Страшимировомъ граничи живіо е Марко, комъ самъ я за нѣгове воене заслуге кућу сазидати дао, и нешто земљице поклонію. Страшимирова дивлячъ често е упадала у нѣву Маркову и потирала нѣгове усева. Марко дође мени на тужбу, и я му допустимъ да штогодъ дивячи на своіой нѣви нађе, поубія и мени у Браниславацъ донесе. Едно вече дођемъ я изъ лова кући. Сунце е башъ седало, и последњи нѣгови зраци чаробно осветляваху танано борѣ. Предъ дворомъ застанемъ я Смилю жену Маркову, коя ми изъ гласа яукаюћи каже да е Сграшимиръ пре едногъ часа кућу нѣхову съ оружаномъ четомъ обколіо, мужа іой оковао и у Брестовацъ однео. Съ склопљнымъ руками тражила е Смиляна кодъ мене помоћи. И мала Любица клечећки ме е молила да избавимъ отца нѣногъ изъ руку душманскихъ. Марко мора быти іошть данасъ ослобођенъ, повичемъ я, ако никако другіе, а оно ће Брестовацъ ноћасъ у пламену буктити, и разбойникъ тай скупо ће свою подрзливость платити.

Одма издамъ заповестъ да сви момци на ногу буду, да се іоштъ тогъ вечера кренемо къ Брестовцу, а напредъ пошлѣмъ двоицу да извиде задржава л' се Страшимиръ гдегодъ на путу. Ови ми донесу повольни гласъ да се Страшимиръ съ друштомъ у некој поточнячи недалеко одъ мое ханте весели. Похитимъ дакле съ моима тамо, обиѣмъ поточнячу и заседнемъ у край пута, коимъ е Страшимиръ съ своима проѣи имао. Мало затимъ ови добро наквашени съ великомъ викомъ и певанкомъ крену се. Мы ихъ са свію страна нападнемо. Пунъ месецъ быо е веѣъ високо одекочіо и нама лепо светліо, те смо добро могли люде Страшимирове разпознати. Страшимиръ, кое збогъ тога што се овомъ изненадномъ нападаю надао ніе, а кое збогъ тога што су му люди піяни были, врло се хрѣаво држао, и по краткомъ odporу принуѣенъ буде у бегству спасеніе тражити. Я самъ га съ нѣговимъ людма заедно ухватити и потуѣи могао, али се смиуемъ на нѣи и пустимъ ихъ некъ беже.

Меѣутимъ мои момци раздреше узице съ коима е Марко везанъ быо, скину га съ непріятельскихъ тальига, на коима е дотле лежао, и даду му здногъ непріятельскогъ коня, кои е свогъ госу сбаціо быо. Съ ускликомъ вратимо се у Браниславацъ. Радость добре Смиляне и мале Любице неда се описати; но я самъ се іоштъ веѣма радовао. О та найвеѣе блаженство осеѣа човекъ, кадъ ближнѣга свога одъ незаслужене беде избавити може!

„Да небы Страшимиръ у будуѣе Марка злоставити могао, задржимъ га я при себи. Ты се добро опоминѣшъ драга Милано моя, да е онъ съ женомъ и кѣромъ све до пре две године овде кодъ насъ у Браниславцу живіо. Преклане добые онъ у бытки рану и постане за воену службу неспособанъ. Но ипакъ нехотеѣи бесполезно живити изнаѣе онъ у шуми неку

прикривену долину. Я му дамъ сазидати онде кућицу и изврчити нешто мало землѣ, коя га лебомъ рани, а узъ то пали онъ у мојој шуми углѣвлѣ. Место где Марко живи одстои одавде на добре две милѣ, али нѣ узъ путъ, па се редко догоди да когодъ онуда наиђе, а чађъ е Марка тако прерушила, да га нитко живый небы могао познати, и тако се онъ садъ тамо изванъ сваке опасности налази.“ Браниславъ дода јоштъ неке примере верности и јуначства Марковогъ, и разговоръ се продужи готово до саме поноћи.

Веђъ и глуво доба наступи. Милана слушајући пажљиво отчево приповеданъ, и не примети да е чаша нѣгова праздна, и да се ватра у пећи сасвимъ угасила. —

На еданпутъ подигне се страховита вика у замку. Сведени ходници у дољнѣмъ спрату оддаваху екъ одъ зеве оружја. Топотъ и вика силнога людства веђъ се и у горнѣмъ спрату зачуе, и све се веђма приближаваше соби, у којој е кнезъ съ својомъ едилицомъ седіо. „Майко Божія! буди намъ у помоћи“ повиче Милана, и као крпа пребледивши хитро забрави врата. Ал' еднимъ ударцемъ врата се распадне, и еданъ зверскогъ облика човекъ съ голимъ у руци мачемъ у собу упадне. Множина наоружаныхъ четника за нѣмъ уђе.

„Браниславе, — громкимъ гласомъ продере се нечовекъ, — часъ освете приспео е. Я самъ Страшимиръ, коме си ты веђъ толико пута у супротъ ишао. Садъ ево ме да ти се осветимъ, и тако ми сређе осветићу ти се, као што се јоштъ нитко досадъ осветіо нѣ. У ланце га окивайте мое верне слуге; у најдубљој тавници Брестовачкој трунути мора крвный душманинъ и убица сређе мое! Овай замакъ и све драгоцености нѣгове, одъ садъ мени припадаю. Остало штогодъ нађете оплячкайте и поделите међу собомъ.

Само журно, ерѣ пре него што се звезда Даница у-
наже, валя да смо у Брестовцу.

Милана падне на колена предѣ свирепимѣ кне-
зомѣ, просеѣи милости отцу свомѣ, али е нечовекѣ
овай не хтеде ни свога погледа удостоити, него е
немилоствиво одѣ себе отури, и изиѣе изѣ себе. Чет-
ници се разиѣу по замку да плячкаю, само два стра-
жара остану у ходнику предѣ собомѣ, у којой е быо
окованый кнезѣ Браниславѣ са своіомѣ кѣрцомѣ.

Страшимирѣ е одавна тражио прилику да се Бра-
ниславу освети. У двору овога налазио се еданѣ слу-
жителѣ, когѣ е Браниславѣ више изѣ милости нежел'
изѣ корысти држао. Несреѣникѣ овай стаяо е потайно
у договору са Страшимиромѣ, и являо му све што се
у Браниславцу догаѣа. Кадѣ е чета кнежева у войску
отишла, Страшимирѣ е знао да у замку никакве по-
саде остало ниє. Тавну помрчину и непогоду употреби
онѣ као згоду за извршенѣ свое намере, и ту ноѣ
довуче се до самыхѣ зидова замка Браниславвогѣ.
Подплаѣный служителѣ пропусти га потайнымѣ ход-
никомѣ у замакѣ. Остале слуге касно опазе непри-
теля, и одѣ наваливше чете кое на спаваню кое бра-
неѣи се савладани и потучени буду, и тако пре него
што е кнезѣ Браниславѣ на претеѣу опасностѣ и по-
мислити могао, Страшимирѣ у собу нѣгову допре и
даде га оковати.

(Продужиѣе се.)

Чти отца твоего и матерѣ твою!

О великомѣ Енглезскомѣ ученомѣ мужу Џонсону
приповеда се ово:

Беше Новембра месеца 1776. године при хрѣ-
вомѣ времену, ерѣ е киша падала са снегомѣ, па ду-

вао хладанъ оштаръ ветаръ. Сви отмени люди изъ вароши Лихфилда и околине скупили су се кодъ Грофице Л . . . да ручаю са др. Цонсономъ, кои е дошао у походе у свое место рођеня.

Одређено време прође а Цонсона нема, чекаше га бадава два часа па напоследку ручаше безъ нѣга. Већъ попише чай, смркло се и друштво се хтеде разићи, кадъ пріявише Доктора.

Онъ уђе и свима паде у очи нѣговъ необычанъ изгледъ. Не беше то више онај поноситый, сировый мужъ, кои е съ тога многе непријателъ имао, ако е и было иначе честитъ. Онъ изгледаше бледъ, слабъ и уморанъ; одело му беше неуредно и покривено снегомъ и ледомъ. Сви га гледаше љутећи. Онъ приступи Грофици и рече :

„Милостива госпођо, молимъ васъ извините ме. Кадъ самъ вамъ обећао да ћу къ вама доћи, ни да самъ помислио, да е данасъ 21. Новемберъ. Вы не знате шта ће то рећи? Ево ћу вамъ приповедити, нека и то иде у покајание. Данасъ пре 40. година, 21. Новембра, рече мой старый болестный отаць: „Самуило, узми кола, я самъ болестанъ, отиди на вашаръ у Велстелъ, па продаи књиге место мене у буди.“ Я, милостива госпођо, надувенъ са знания коя ми объ даде; я, кои самъ во само хлебъ нѣгове раднѣ, я, кои донде неимадо свога хлеба, я му одреко. Отаць навали на мене са немилшођу на кою се и садъ са найвећомъ больомъ опоминѣмъ, па рече: „Самуило, слушай отца, штета бы была, кадъ бы смо вашаръ пропустили.“ Лудо поноситъ никако га не хтедо послушати, онда оде мой отаць самъ собомъ, а време беше исто као данасъ; отаць оде и умре, умре на неколико дана за тымъ.

Ту покриве Докторъ обема рукама сузе, кое му преко лица текосе. Онда настави:

„То беше пре 40. година и одъ 4 године долазимъ свакога 21. Новембра у Лихфилдъ. Онај путь што га тада не хтедохъ на колима прећи, прелазимъ сада пешке ништа неokusивши; на вашару Вестелскомъ стоимъ четири часа гологлавъ на ономъ месту, где ми е отаць тридесетъ година имао буду што е нѣга и мене ранила. Одъ то доба прође 40. година, я самъ старіи постао к'о што ми е отаць быо кадъ е преминуо, пакъ опетъ немогу да умремъ.“

Нико се не усуди Цонсона тешити, али ни едно око не остаде безъ суза при казиваню каюћегъ се старца.

Како се прозва светый Іоаннь „Златоустымъ.“

Светый Іоаннь, овај великій светилникъ цркве, кадъ бы годъ проповедати имао, савъ бы народъ околный съ великомъ радости трчао у цркву, оставляюћи све свое послове, само да чуе нѣгове речи; и свакий бы за велику свою штету дряо, кадъ неби могао чути што нѣговъ медоточный езикъ говори; ради чега, различна и похвална наименованія придавали су му: тако неки су га звали: уста Божія и Хрїстова;“ други су га именовали: „сладкорѣчивимъ;“ а неки опетъ „медоточнимъ.“ — Обичествовао е притомъ св. Іоаннь више пута, кадъ бы проповедао у дубоко се упуштати, а особито у почетку свештенства свогъ, и високимъ стиломъ говорити тако, да га ніе сваки лако разумети могао. Тако едномъ високимъ стиломъ проповедаше у Антиохиской цркви, а жена нека слушаюћи га, шта и како говори, но немоући га добро разумети, подиже гласъ свой између народа и рече му: „О учителю црковный! не, — но болъ да

речемъ: Иоанне *Злашоусый*! издубіо си бунаръ свете
 твоє науке, а ужа ума нашегъ кратка су и немогу
 докучити.“ Тадъ мноштво народа, кое ту баше рече:
 ако и естъ жена ову речъ „*Злашоусый*“ изговорила,
 но Богъ ѿ име то вѣму надео; и ту заклуче да у-
 напредакъ „*Злашоусымъ*“ буде званъ. — И одъ тогъ
 времена до дан-данаєъ тако се одъ свете цркве име-
 нує. А светый Златоустъ увидевши да ніє корисно
 народу високимъ стилемъ говорити, одъ тогъ вре-
 мена поче старати се простима и нравоучителнима
 речма свое беседе украшавати, како бы и најпростіи
 слушатель разумети и користовати бы се могао.

У Скрадину.

І. Яворъ.

ИЗЪ ПСАЛТИРА.

Песма 137.

Славићу Те, о Господе,
 Одъ свегъ срца мога овде,
 Певаћу Ти и предъ свима
 Светимъ твоимъ анђелима;
 Ђрѣ ти чу одъ горе
 Речи ми одъ доле.

Средъ светога храма твога
 Кланяћу се Теби стога,
 И пресвето Име твоє
 Благодарно срце мое
 Славиће захвално,
 И хвалити стално.

Ђрѣ милости къ мени твоє
 Тронуле су срце мое,

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Што помоћ ми обећана
Истинно е мени дана,
Чимъ си Име славно
Надъ свим' узн'о стално.

Кадъ Те зовнемъ, и одсада
Ти саслушай мене свагда,
Да с' умножи с' моћи твоје
Тад' и снага душе мое
Спрамъ мои злобника,
И люти крвника.

Нек' Те славе, о Господе,
Сви цареви земни овде;
Бръ су чули и видели,
Да су твои свагда били
Сви говори давни
Истинни и стални.

Нек' певаю у радости
Путове ти и милости,
Бръ е твоя превелика
Дична слава сваколика
Яко се узнела,
И свуда пронела.

Ти си високъ, о Господе,
Па све видишъ Ти еводе
Са висине неизмерне
Твоје люде понижене,
И познаешъ равно
Горда срца стално.

Ти ћешъ мене спроводити,
И сред' туге оснажити,

И прострећешъ руке твоє
 На душмане гнѣвне мое
 И десна ти стална
 Спасше ме тог' дана.

Заямъ моим' душманима
 За мене ћешъ вратит' свима;
 Твоя милость еръ стална е,
 И спрам' верни навекъ трае: —
 Ахъ, не презри само
 Дела т' руку амо!

Іосифъ Горяновићъ,
 парохъ Прижкій.

Поучне приповедчице.

ТРЕШНЪ.

Мала Милева — кћи чиновника некогъ — имала е за себе лепу спретну собицу, ал' е нигда ніе хтела спремити, па зато е врло ружно изгледала. Мати е ню често опоминяла и световала, да собу валя чисто и у реду држати, ал' бадава, „што дикла навикла“. — Едномъ башъ у св. неделю обуче Милева нову белу халъину, да съ матеромъ у шетню иде, и управъ кадъ хтедоше поћи, донесе суседова кћи Милеви пуну котарчицу зрелыхъ црнихъ трешаня. Она се дару томе яко обрадуе, прійми га са захвалношћу, па утрчи брже болъ у свою собицу да га остави. Али естъ, гди да остави, кадъ по целой соби леже разметнуте кое халъине, кое играчке, овде плетиво, онде везъ, тамо шавъ, онамо књиге. Но да е небы мати оставила, метне котарчицу на свилену столицу, па брже болъ за матеромъ. — Кадъ се већ сумрачакъ уватио, дођу

нѣхъ две кући. Милева, уморена одъ дуга ходаня спусти се на трешнѣ, сгнѣчи ихъ, и осетивъ нешто мокро подъ собомъ, уплаши се, па викне: Ю! шта е то мокро? На то мати унесе свећу, ал' има шта видити! халѣва и свилена столица покварена е сасвѣмъ: „Ахъ Милева, Милева!“ рекне она, толико самъ ти говорила да собицу спремишъ свакиѣ данъ, па ме ниситела послушати! Ето видишъ, шта ти е неуредность твоя дала!“ — Дала ти е изкварену халѣвину!

ХЛЕБЪ И ВОДА.

У време велике скупоће сиђе сирото шумарско дете у село, да проси милостинѣ. Уђе у двориште некогъ богатогъ тежака, и смотри му сина, где предъ кућомъ седећи држи у руци великиѣ комадъ хлеба. „Дай ми мало хлеба,“ замоли га гладно просіаче, „дай ми! да не умремдъ одъ глади!“ — „Иди одатле! обрекне се нанъ Велько (тако му е име было) „немамъ я за тебе хлеба.“ — На Илин-данъ, пошалѣ отацъ Велька у шуму, да потражи едну овцу, што имъ се изгубила, и онъ тумараюћи тамо амо изгуби правый путъ, и никако се чястине дочепати. Садъ га почне и жећъ мучити тако яко, да е едва корачати могао. — Средомъ опази дечка едногъ, где у кладу подъ брестомъ седи, а поредъ нѣга зеленъ крчагъ стои. Приступи ближе, па га замоли: Дай ми мало воде, рече му, дай! да не умремъ одъ жећи. — Иди одатле, одговори му дечко, немамъ я за тебе воде. Велько садъ позна, да е то онаѣ дечко, кога е онъ негда онако немилостивно одбіо, па бризне у плачъ, и стане га молити, да му воде даде. А дечко му рече: Нисамъ я немилостивъ као ты, ето ти воде па пій, ал' одселе буди и ты милостивъ; ерѣ „Блажени милостики ико ти помилокани вѣдѣтъ.“

М. Н.